

HƏMİŞƏ OXUCULARIN YANINDA

Biri vardı, biri yoxdu...

Bir şair vardı, od kimi alışıb yanardı, yandırardı...

Bakı bağlarına yolu düşdü bir gün onun, nə düşdü. Odlu qəlbinə od düşdü, alovlandı, alovlandı.

Bağlar boşaldı, şair qayıtdı, ürəyi orda qaldı, bağlarda qaldı, yandı, yandı...
Gecəyarısı qəlbinin hərarəti az qala kağızı yandıracaqdı:

Yenə o bağ olaydı, yenə yığışaraq siz
o bağa köçəydiniz...

Şairin yanar qəlbinin odu oxucuların qəlbinə od apardı. Həsərləri oyatdı, dodaqları tərətədi:

Biz də muradımızca fələkdən kam alaydıq,
sizə qonşu olaydıq.

Bir şair var. Xatirələr yanğısını kövrəldir, ürəkləri gizildədir, arzuları canlandırır:

Arzuya bax, sevgilim, tellərindən incəmi?
Sözlə, ürəyincəmi?

Bir şair olacaq! İnsanlar, əgər insanlıqlarını itirməyiblərsə, sevə bilirlərsə, sevmək, sevilmək əhəmiyyətini saxlayıbsa, xatırlamağı, kövrəlməyi bacarırlarsa, sevinib kədərlənə bilirlərsə deyəcəklər:

Yenə o bağ olaydı, yenə yığışaraq siz
o bağa köçəydiniz...

Sən də həmişə onların yanında olacaqsan, həmişə, Müşfiq!

2 iyun, 1978; 19 fevral, 1985